

Arrest

nr. 105 239 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Met de thans bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker erkend dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie maar wordt hij uitgesloten van bescherming. De motivering luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Nasseriya in Zuid-Irak. U zou sedert de oprichting van het Mehdileger regelmatige contacten hebben onderhouden met leden van deze organisatie. Vanaf 2005 zou u effectieve hulp hebben geboden aan leden van het Mehdileger. Enerzijds nam u deel aan wapentransporten vanuit Basra, Samarra, Diwanyia en Samawa en anderzijds zou u logistieke hulp hebben aangeboden bij concrete operaties en acties tegen Amerikaanse konvoien. Zo was er een gewapende actie tegen een Amerikaans konvoi op de autosnelweg van Nasseriya waaraan u heeft deelgenomen. In het kader van deze operatie werden er verschillende bembommen met elkaar verbonden, dewelke van op een zekere afstand automatisch tot ontploffing

werden gebracht. Hierbij werd één hummer (Amerikaans legervoertuig) volledig vernield en na de ontploffing werd er nog een tijd over en weer geschoten tussen leden van het Mehdileger en leden van het Amerikaanse konvooi. U zou later in de media hebben vernomen dat bij deze concrete actie drie Amerikanen waren omgekomen. U zou in totaal bij nog een vijf- of zestal andere gelijkaardige acties hebben meegewerkt. Telkens was de actie gericht tegen Amerikaanse konvoien en werden er berrmbommen van op afstand tot ontploffing gebracht. Over één actie zou u later in de media hebben vernomen dat er twee slachtoffers om het leven waren gekomen. Uw rol bij deze acties bestond uit het transporteren van de wapens en personen die de actie uitvoerden en tot het in het oog houden van de algemene situatie.

Vanaf 2007 zou u hebben vastgesteld dat er zich interne strubbelingen voordeden binnen het Mehdileger. Er vonden meer en meer onderlinge afrekeningen plaats en er ontstond een afscheuringsgroep. Omdat u merkte dat men zich niet langer tegen de Amerikanen richtte maar dat men elkaar begon te bevechten, zou u hebben beslist geleidelijk aan afstand te nemen van de organisatie. In deze periode zou u een zekere A. A. R, een ver familielid van u dat actief was bij de personeelsdienst van de provincieraad, hebben opgezocht. Hij zou u hebben laten weten dat er op dat ogenblik aanwervingen plaatsvonden voor de nationale veiligheidsdienst. Hij liet u weten op de hoogte te zijn van uw activiteiten voor het Mehdileger. Hij vroeg u of u hem informatie kon bezorgen over de Sadrgroepering en het Mehdileger in het bijzonder en liet uitschijnen dat u zich aldus kon bewijzen of u eventueel geschikt zou zijn voor een functie bij de nationale veiligheidsdienst. Omdat u van plan was zich te distantiëren van het Mehdileger ging u gretig in op het aanbod. U zou op verschillende momenten geheime informatie hebben doorgespeeld over leden van het Mehdileger. Zo zou u hebben meegedeeld waar de belangrijkste lokale leiders zich ophielden, via welke wegen wapens werden binnengesmokkeld en op welke plaatsen er belangrijke vergaderingen werden gehouden. Op basis van ondermeer uw informatie is op een gegeven moment K, de lokale leider van het Mehdileger in Nasseryia, gearresteerd. Naar aanleiding van zijn arrestatie zou A. R. u 5.000 dollar hebben betaald. Hoewel u telkens gevolg gaf aan de wensen van A. R. zou hij u nooit de job bij de nationale veiligheidsdienst hebben bezorgd zoals hij had beloofd. Toen u inzag dat hij u enkel loze beloftes had gemaakt, zou u geprobeerd hebben afstand te nemen van hem. Hij zou u echter opnieuw gecontacteerd hebben met opdrachten en ermee gedreigd hebben u te zullen arresteren als voormalig lid van het Mehdileger. Na deze bedreiging door A. R. zou u alle foto's en bewijzen van uw vroegere samenwerking met het Mehdileger hebben verbrand. In de periode die hierop volgde zou u zijn bedreigd door leden van het Mehdileger en dit zowel telefonisch als via dreigbrieven. Men was namelijk te weten gekomen dat u als informant had opgetreden voor de overheid.

U zou na deze dreigementen ondergedoken zijn bij familie op het platteland. In april 2010 zou uw broer om het leven zijn gebracht door leden van het Mehdileger toen deze uw ouderlijk huis hadden bestormd. Na de moord op uw broer hebben leden van uw familie Khafadji opgezocht om hem te vragen of hij u kon vergeven. Hij zou hen hebben gezegd dat hij u niets verwijt. U vermoedde sterk dat hij u in de val wilde lokken door u te doen geloven dat hij niet op de hoogte was van uw informantenwerk en uw aandeel in zijn vangenneming. U besloot Irak te ontvluchten.

Op 12 december 2010 zou u vanuit Bagdad naar Istanbul gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Op 14 december 2010 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 22 december 2010 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en de specifieke rol bij het Mehdileger van Moqtada al Sadr, waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien

van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

Op basis van uw verklaringen, de bestaande informatie betreffende Jaysh el-Mehdi en rekening houdend met de richtlijnen van het UNHCR inzake ernstige niet-politieke misdrijven, dient te worden besloten dat de acties waaraan u bijdroeg en die gericht waren tegen passerende Amerikaanse legercolonnes beschouwd moeten worden als ernstige niet-politieke misdrijven.

Het UNHCR stelt in deze: "In determining whether a particular crime is sufficiently serious, the following factors should be taken into account: the nature of the act, the actual harm inflicted, the form of procedure used to prosecute the crime, the nature of the penalty, and whether most jurisdictions would consider it a serious crime. (...) In UNHCR's view, a serious crime should be considered non-political when other motives (such as personal reasons or gain) are the predominant feature of such crime. Where no clear link exists between the crime and its alleged political objective, or when the act in question is disproportionate to the alleged political objective, the crime should be considered non-political.⁵⁸ The motivation, context, means applied and proportionality of a criminal act to its objectives are important factors in evaluating its political nature. The seriousness of the crime will therefore affect the determination of its political or non-political nature" (UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, p.12, juli 2009).

De feiten die u beschrijft dienen te worden gekwalificeerd als niet-politieke misdrijven. De daden die u stelde waren gericht tegen konvooien Amerikaanse troepen. Deze troepen handelden in deze periode ter ondersteuning van de democratisch verkozen Iraakse regering tegen religieuze milities en andere groeperingen (uzelf bevestigt dat de Amerikaanse troepen die u hielp aan te vallen strijd voerden tegen 'terroristen' - CGVS 14 april 2011 p.7).

Ten einde het doel dat u had, m.n. de strijd tegen 'de bezetter', te bereiken, stonden u bovendien vreedzame (democratische) middelen ter beschikking. Alleszins lijken de eventuele politieke doelen die u had bij deze acties niet in verhouding tot de gepleegde misdrijven, nl. het doden van Amerikaanse soldaten die op weg waren van de ene plek naar de andere. Om als 'politiek' te kunnen worden beschouwd, moet het misdrijf immers kunnen bijdragen tot de realisatie van het nagestreefde doel. Van een direct en causaal verband tussen deze daden en het politieke doel dat u hiermee trachtte te bereiken, is dan ook evenmin sprake. In dit opzicht dienen de door u begane misdrijven te worden beschouwd als disproportioneel in verhouding tot het nagestreefde doel.

In casu is uw betrokkenheid bij het plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf geloofwaardig. U beschreef gedetailleerd en op coherente wijze de activiteiten die u heeft uitgevoerd in opdracht van leden van het Mehdi-leger. U verklaarde dat, van zodra deze organisatie werd opgericht door M. a. S, u nauwe contacten onderhield met haar leden in Nasseryia (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 13-18). Vanaf 2005 zou u ook hebben deelgenomen aan wat uzelf noemt hun militaire operaties. Deze operaties waren in essentie gericht tegen Amerikaanse konvooien die passeerden via Nasseryia (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 18-20) en werden als geslaagd beschouwd wanneer er zoveel mogelijk Amerikanen konden worden uitgeschakeld (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 61-62). Wanneer er een Amerikaans (leger)konvooi passeerde via de snelweg van Nasseryia werden er door jullie bembommen vanop afstand tot ontploffing gebracht, waarna er nog een beschieting volgde (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 53, 54). Uw taak bestond uit het transporteren van wapens en personen naar de plaats van actie. Bovendien diende u ook de hele situatie te "controleren". U lichtte concreet toe wat dit laatste precies inhield: "Alles in het oog houden. We gaan dan logeren in één van de huizen in de omgeving en controleren dan alles op het moment dat de actie wordt uitgevoerd zoals bijvoorbeeld: wie er als eerste komt, wie het konvooi te hulp schiet (een tweede konvooi, een Amerikaanse patrouille of een Iraakse groep) en we bleven daar dan tot alles terug kalm werd en dan keerden we terug" (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vraag 57-58). Er werd u gevraagd of u op de hoogte was van het aantal slachtoffers van de acties waarbij u betrokken was. U liet optekenen dat u in totaal heeft deelgenomen

aan een vijf of zestal acties zoals hierboven beschreven (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vraag 74). Over twee concrete acties was u op de hoogte gekomen van het aantal slachtoffers daar u dit later in de media had vernomen. Bij één actie in 2006 zou er een Hummer (Amerikaans legervoertuig) tot ontploffing zijn gebracht waarna het Amerikaanse legerkonvooi waar de Hummer van deel uitmaakte verder werd beschoten. Hierbij zouden drie Amerikaanse militairen om het leven zijn gekomen. Bij een andere actie zou u via de televisie hebben vernomen dat twee Amerikaanse vrachtwagenchauffeurs waren omgekomen (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vraag 87).

Hoewel u zichzelf niet verantwoordelijk acht voor deze dodelijke slachtoffers omdat u de beslissing om dergelijke acties uit te voeren niet nam en omdat u evenmin de actie concreet uitvoerde, dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk medeplichtig was. U handelde immers met kennis van de praktijken. Meer nog: uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u de actie mee voorbereidde door ter plekke de situatie te controleren. U leverde bovendien een substantiële materiële bijdrage. Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u persoonlijk de wapens en de personen ter plaatse bracht. U wist daarenboven dat de wapens zouden worden gebruikt voor een aanslag tegen een Amerikaans konvooi en uw medewerking was er dan ook op gericht deze aanslag te doen plaatsvinden. U liet in dit verband uitdrukkelijk optekenen dat u uw medewerking verleende om u te verzetten tegen de Amerikaanse bezetting. U beschouwde een actie als succesvol als er zoveel mogelijk Amerikanen konden worden uitgeschakeld (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 61-62). Op de vraag of u dan volledig uit vrije wil deze medewerking verschaftte, liet u niets aan de verbeelding over: "Ja dat klopt, dat was uit vrije wil, het was zo begonnen dat ik samen optrok met hen en beetje bij beetje vroeg men mij om hen te helpen" (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 91-92). Hiermee geeft u duidelijk en ondubbelzinnig toe dat u doelbewust deelnam aan deze aanslagen tegen Amerikaanse konvoien.

Later tijdens het gehoor nuanceerde u uw eerdere uitspraken in verband met uw vrije wil en overtuiging. U liet optekenen dat u na verloop van tijd begon in te zien dat de Amerikanen tegen wie u zich had verzet, in uw stad Nasseryia helemaal geen slechte zaken hadden gerealiseerd. U kreeg ook last van uw geweten toen u beelden zag van vermoorde Amerikaanse militairen en het leed dat dit teweegbracht bij hun nabestaanden. U verklaarde verder dat in de wijk waar u opgroeide bijna iedereen was aangesloten bij het Mehdileger en u als gevolg hiervan niet anders kon dan meedoen met de rest. Toen u erop werd gewezen dat u even daarvoor nog uitdrukkelijk had verklaard dat u overtuigd was van de ideeën van het Mehdileger en dat u aldus doelbewust deelnam aan hun acties, verklaarde u nu dat u weliswaar overtuigd was maar dat deze overtuiging u eigenlijk was opgelegd. U sprak van een zogenaamde "verplichte overtuiging". U bedoelde hiermee dat u zoals zovele anderen in uw wijk was gemanipuleerd waardoor u zaken begon te geloven die u werden wijsgemaakt (zie gehoorverslag CGVS 14 oktober 2011, vragen 98-103). Deze uitleg kan niet overtuigen en voldoet niet als verschoningsgrond voor uw deelname aan deze acties. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat u later deze keuze wel degelijk heeft gemaakt. Immers na verloop van tijd begon u zich doelbewust te distantiëren van het Mehdileger en zocht u toenadering tot een ver familielid met het oog op het bekomen van een job bij de nationale veiligheidsdienst.

Uw uitleg als zou u zijn gemanipuleerd enerzijds door de leden van het Mehdileger en anderzijds door Abu Ali is slechts ten dele correct. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zich bewust was van uw daden en ook van de impact ervan. Bovendien werd u bij de keuzes die u maakte in uw leven minstens ten dele geleid door uw eigenbelang. U verleende uw hulp aan leden van het Mehdileger omdat in uw wijk bijna iedereen dweept met de ideeën van het Mehdileger en omdat meedoen met de meerderheid nu éénmaal veel gemakkelijker is dan hier tegen in te gaan. Naderhand begon u op te treden als informant bij de overheid en verklikte u uw eerdere medestanders, niet in de eerste plaats omdat u vond dat zij omwille van hun daden uit het verleden strafrechtelijk dienden te worden vervolgd, maar wel omdat het verschaffen van deze informatie uw kansen op een lucratieve job bij de overheid vergrootte.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw militaire boekje, twee studentenkaarten, twee brieven van het Mehdileger waaronder één dreigbrief, een overlijdensakte van uw broer en twee medische attesten. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw militair boekje en uw twee studentenkaarten bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De brieven van het Mehdileger bevestigen dat u te maken heeft gehad met het Mehdileger. De overlijdensakte bevestigt dat uw broer om het leven is gekomen. De medische attesten bevestigen dat u maagproblemen heeft. Al deze zaken staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; schending van artikel 1, paragraaf A van de Conventie van Genève; schending van artikel 1, paragraaf F, (a) en (b) van de Conventie van Genève en artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel.”. Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt :

“1. Erkenning van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging

Vooreerst dient te gewezen op het feit dat het CGVS de bestreden beslissing motiveert door te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Irak in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Inderdaad, verzoeker was, na zijn deelname met het Mehdi-leger, werkzaam als informant van de Irakese overheid over de leden en de werking van desbetreffende militie. Verzoeker vreest het Mehdi-leger omwille van het feit dat hij over deze groepering informatie doorspeelde aan de Irakese autoriteiten.

Verzoeker neemt hiervan akte.

Verzoeker vraagt aldus dat Uw Raad zou bevestigen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie bestaat.

2. Toepassing van de uitsluitingsgrond

A) Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat een onderzoek zich opdringt in het kader van de uitsluitingsgronden, zoals bepaald in artikel 1, paragraaf F van deze Conventie en in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste artikel luidt als volgt:

“F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

(a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

(b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

(c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. ”

Er dient voor alles op te worden gewezen op het feit dat de uitsluitingsclausules weerhouden in de Conventie uitzonderingsregels zijn, die derhalve restrictief dienen te worden geïnterpreteerd ;

Het CGVS heeft aangehaald dat de feiten, die verzoeker beschreven heeft, dienen gekwalificeerd te worden als ernstige niet-politieke misdrijven, (bestreden beslissing, p. 2-3)

Het UNHCR heeft het volgende aangegeven:

“In cases where the person is accused of membership in a group that engages in serious non-political crime, an assessment in particular of that person's substantial contribution, personal involvement position and responsibility in the organization is required. While membership in such organizations does not per se constitute a crime under Article 1F(b), the specific role played by the person concerned within

the organization needs to be assessed to determine whether he or she carries individual responsibility for an act which reaches the level of seriousness required under Article 1 F(b). It must be shown that the requirement of "serious reasons for considering" that the individual engaged in, and intended to commit the excludable act, or knowingly made a substantial contribution to it, is fulfilled. "

(vrij : In de gevallen waarin een persoon ervan wordt beschuldigd lid te zijn van een groep die zich inlaat met ernstige niet politieke misdrijven, is een analyse van de persoonlijke substantiële bijdragen van de persoon nodig. alsmede van zijn positie en verantwoordelijkheid in de organisatie. Hoewel het lidmaatschap van deze organisatie an sich niet op zich een misdrijf is zoals onder artikel 1F (b), moet de specifieke rol van de persoon in de organisatie in overweging worden genomen om vast te stellen of hij of zij individuele verantwoordelijkheid heeft voor een daad die de graad van ernst bereikt vereist door artikel 1 F (b). Er moet worden aangetoond dat om aan het vereiste van "ernstige redenen om te vermoeden" te voldoen dat het individu heeft deelgenomen aan een uitsluitbare daad, dat hij de intentie had om deze daad te beaan of wetens een substantiële bijdrage ertoe heeft gemaakt.)

In het kader van zijn betrokkenheid en zijn rol bij het Mehdi-leger, heeft verzoeker reeds aangehaald dat hij werd beïnvloed door de leden van deze militie en dat zijn overtuiging een "verplichte overtuiging" was. Deze overtuiging werd hem opgelegd.

Immers, er dient te worden opgemerkt dat in de wijk waar verzoeker opgroeide, praktisch iedereen aangesloten was bij het Mehdi-leger en hij bijgevolg geen andere keuze had dan eveneens delen te nemen aan deze groepering.

Aldus dient te worden opgemerkt dat verzoeker in se niet de intentie had deel te nemen aan de activiteiten, zoals uiteengezet in verzoekers dossier.

Inderdaad, om aan het vereiste van "ernstige redenen om te vermoeden" te voldoen dat het individu heeft deelgenomen aan een uitsluitbare daad, moet worden aangetoond dat hij de intentie had om deze daad te begaan.

In casu is, gezien het feit dat verzoeker gemanipuleerd werd door de leden van voormelde militie, dat hij niet anders kon dan mee te doen en dat hij bijgevolg verplicht werd te geloven in de acties die het Mehdi-leger ondernam, aan voormelde voorwaarde niet voldaan.

Er was in die zin aldus sprake van een dwang om verder te gaan, hetgeen zoals de rechtsleer ter zake aanhaalt een situatie is waarin een persoon geen morele keuze heeft om te stoppen. Derhalve ontbreekt het vereiste opzet.

B) Tevens wenst verzoeker er op te wijzen dat hij zich gedistantieerd heeft van voormelde militie en diens activiteiten.

Verzoeker is hierna bovendien werkzaam geweest als informant voor de Irakese overheid, waaraan hij talloze informatie verschaftte over leden van het Mehdi-leger, diens operaties en waar de belangrijkste lokale leiders zich ophielden.

Verzoeker hoopte zelfs te kunnen worden tewerkgesteld bij de nationale veiligheidsdienst.

Verzoeker is m.a.w. "overgelopen" naar de Irakese overheid.

Dit toont manifest aan dat verzoeker heeft ingezien dat de operaties, waaraan hij diende deel te nemen, verkeerd waren en dat verzoeker de ideologie van het Mehdi- leger niet deelde.

Wat betreft dit aspect van verzoekers asielerzoek, is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheids -en redelijkheidbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Er dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker na zijn werkzaamheden bij het Mehdi-leger als informant heeft opgetreden voor de overheid. Op basis van onder meer zijn informatie is Khafadji, de lokale leider van het Mehdi-leger in Nasseryia gearresteerd.

Deze werkzaamheden worden bovendien niet in twijfel getrokken door de verwerende partij.

Door deze activiteiten werd verzoeker tevens bedreigd door leden van het Mehdi- leger.

De verwerende partij laat echter, bij de motivering omtrent de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, na om in het licht van verzoekers job dit aspect te toe te lichten.

Het CGVS, alsook de informatie van CEDOCA, melden dat het actuele geweld doelgericht is en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Zo staat er letterlijk in "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad", d.d. 16.07.2012 , p. 18:

"... maar het doelgericht geweld tegen politieke leiders, overheidsambtenaren met een hoog profiel, rechters, en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (...) is toegenomen sinds 2010.

(...)

Dergelijke doelgerichte moorden op overheidsambtenaren, Iraakse veiligheidsdiensten en politici (...) blijven ook in 2011 voorkomen.

(...)

Niettemin is er wekelijks nog sprake van moordpogingen. "

Ook UNHCR wijst op het gevaar, in "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq", d.d. 31.05.2012, p. 14:

"UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion. "

Verzoeker is, in het licht van deze informatie, dan ook zeer verbaasd dat het CGVS van oordeel is dat hij omwille van zijn werkzaamheden geen aanspraak kan maken op enige bescherming van de Belgische Staat.

Aldus heeft de verwerende partij op een manifest onzorgvuldige en onredelijke wijze geconcludeerd dat het feit dat verzoeker als informant voor de Irakese overheid werkzaam was niet volstaat om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3. Subsidiair: Met betrekking tot de proportionaliteitstest

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat er ernstige redenen voorhanden zijn in het dossier van verzoeker om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft zou hebben gemaakt aan het plegen van desbetreffende ernstige niet-politieke misdrijven, wenst verzoeker erop te wijzen dat door het CGVS geen afweging werd gedaan door het CGVS met betrekking tot de proportionaliteit;

Het UNHCR stelt in dit verband:

"In UNHCR's view, consideration of proportionality is an important safeguard in the application of article 1F, in view of the serious consequences of exclusion, which denies the benefit of refugee status to certain persons who otherwise qualify as refugees. While this principle is not expressly stated in the Convention, it is derived from the nature and rationale of the exclusion clauses and the overriding humanitarian object and purpose of the 1951 Convention ."

(vrij: Het in overweging nemen van de proportionaliteit is volgens het UNHCR een belangrijke garantie in de toepassing van artikel 1 F, in het licht van de ernstige gevolgen van een uitsluiting waarbij aan bepaalde personen, die anders een vluchteling zouden zijn, de voordelen van het vluchtelingenstatuut niet worden toegekend.)

De rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen stelt in verband met de toepassing van de uitsluitingsclausule op basis van artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève het volgende:

"Dat volgens de UNHCR de uitsluitingsclausules restrictief moeten geïnterpreteerd worden; dat dit vaak het afwegen betekent tussen de ernst van de misdrijven of mishandelingen met de aard van de vervolging die de asielzoeker vreest en de noodzaak aan een internationale bescherming (UNHCR: 'An overview of protection issues in western Europe: legislative trends and positions taken by UNHCR, June 1994); dat de Beroepscommissie oordeelt dat een eventuele langdurige opsluiting niet opweegt tegen het leed en de schade die de appellant vrijwillig en systematisch veroorzaakte aan zijn medeburgers; dat ook niet zeker is dat appellant een proces zal krijgen dat beantwoordt aan de waarborgen bepaald in het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten, maar dat de twijfels daaromtrent niet op wegen tegen de ernst van de begane feiten die onder de toepassing vallen van artikel 1 par. F, al. a;

Overwegende dat enerzijds de appellant aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951;"

Het CGVS heeft nagelaten de proportionaliteitstest in zijn dossier te doen. Er wordt in de bestreden beslissing evenmin een vermelding gemaakt waarom in dit dossier geen proportionaliteitstest werd gedaan.

Het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer is zeer hoog. Dit vloeit vooreerst voort uit het feit dat het CGVS erkent dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Bovendien wordt door het CGVS vermeld dat het "niet aangewezen" is in de huidige omstandigheden om gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft duidelijk weergegeven te vrezen voor (arbitraire) arrestatie en ook voor zijn leven.

Er kan niet verwacht worden dat verzoeker een recht op een eerlijk proces te wachten staat.

In geval van terugkeer zal verzoeker zeker het slachtoffer worden van zware mensenrechtenschendingen en inbreuken op artikel 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt, in het licht van deze elementen, niet waarom het CGVS geen proportionaliteitstest heeft gedaan in zijn dossier.

Verzoeker vraagt U derhalve, zij het subsidiair, om dergelijke test uit te voeren. Dan dient te worden geoordeeld op basis van de catastrofale situatie waaraan verzoeker dreigt te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst met schendingen van artikel 3 EVRM alsmede van andere basisrechten, hem toch de status van vluchteling toe te kennen of minstens te zeggen dat verzoeker aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig art. 48/4, b) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de Raad geen redenen ziet -en verzoeker voert ze ook niet aan- om tegen te spreken dat verzoeker, gelet op zijn betrokkenheid en zijn specifieke rol bij het Mehdi-leger en zijn latere activiteiten voor de overheid die hebben geleid tot de arrestatie van enkele van zijn vroegere medestanders, aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin bestaat. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij op omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke redenen verzoeker moet worden uitgesloten van het verlenen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Verzoeker wijst er op dat de uitsluitingsclausules weerhouden in de Conventie uitzonderingsregels zijn, die derhalve restrictief dienen te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de UNHCR-guidelines en benadrukt dat hij in het kader van zijn betrokkenheid en zijn rol bij het Mehdi-leger reeds aangehaald heeft dat hij werd beïnvloed door de leden van deze militie en dat zijn overtuiging een "verplichte overtuiging" was. Immers, er dient te worden opgemerkt dat in de wijk waar verzoeker opgroeide praktisch iedereen aangesloten was bij het Mehdi-leger en hij bijgevolg geen andere keuze had dan eveneens deel te nemen aan deze groepering, zo betoogt hij. Verzoeker had *in se* niet de intentie deel te nemen aan de activiteiten, maar werd gemanipuleerd en verplicht te geloven in de acties die het Mehdi-leger ondernam. Er was dus sprake van dwang om verder te gaan, hetgeen zoals de rechtsleer te zake aanhaalt een situatie is waarin een persoon geen morele keuze heeft om te stoppen. Derhalve ontbreekt het vereiste opzet, aldus nog verzoeker.

2.6. In eerste instantie moet worden gesteld dat de proceduregids, noch de specifieke guidelines van het UNHCR -hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten- afdwingbare rechtsregels in zich dragen (cf. RvS 9 juni 2005).

2.7. Verzoeker betwist verder niet dat de acties waaraan hij deelnam, moeten worden gekwalificeerd als ernstige niet-politieke misdrijven. Hoewel de uitsluitingclausules limitatief en met grote terughoudendheid moeten worden toegepast, kan niet worden voorbijgegaan aan hun opzet om personen uit te sluiten onwaardig voor internationale bescherming. Aldus moet verzekerd worden dat personen uitgesloten worden die schuldig zijn aan gruweldaden, en ernstige misdaden van gemeenrecht en anderzijds moet worden vermeden dat personen het vluchtelingschap misbruiken om te ontsnappen aan hun strafrechtelijke aansprakelijkheid voor de aangegeven misdaden.

2.8. Met zijn uiteenzetting tracht verzoeker zijn rol bij de acties van het Mehdi-leger te verschonen, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet meer doet dan het herhalen van zijn verklaringen, en dat deze reeds op een pertinente wijze werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt dan ook geen concrete argumenten aan die deze beoordeling in een ander daglicht te stellen, zodat ze, pertinent en gestoeld op de stukken van het dossier, meer bepaald op verzoekers eigen verklaringen, onverminderd wordt bijgetreden. Zo kan inderdaad worden vastgesteld dat verzoeker doelbewust deelnam aan de aanslagen tegen Amerikaanse konvooien, daarbij een substantiële materiële bijdrage leverde door het ter plaatse brengen van wapens en personen, en zich bewust was van de impact ervan. Verzoekers argument dat hij niet de intentie had om deel te nemen aan de activiteiten van het Mehdi-leger maar dat in de wijk waarin opgroeide praktisch iedereen aangesloten was, hij bijgevolg geen andere keuze had en hij verder werd gemanipuleerd en verplicht werd te geloven in de acties die het Mehdi-leger ondernam, er met andere woorden dus morele dwang was om verder te gaan, is niet van aard om hem te ontslaan van zijn individuele verantwoordelijkheid ter zake. Immers, opdat er *in casu* sprake zou zijn van morele dwang, is naar analogie met artikel 31, 1°, d, van het Statuut van Rome vereist dat deze dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsbedreiging voor verzoeker of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel en de betrokkene noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. De situatie die verzoeker schetst, geeft daarvan geen enkele blijk. Het bestaan van morele dwang kan derhalve niet worden aangenomen als verschoningsgrond.

2.9.1. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij zich gedistantieerd heeft van de Mehdi-militie en diens activiteiten omdat hij later is "overgelopen" naar de Iraakse overheid en werkzaam is geweest als informant en op basis van zijn informatie werd Kafadji, de lokale leider van het Mehdi-leger in Nasseriya, gearresteerd. Verzoeker hoopte zelfs te kunnen worden tewerkgesteld bij de nationale veiligheidsdienst hetgeen naar zijn mening manifest aantoonde dat hij heeft ingezien dat de operaties van het Mehdi-leger waaraan hij diende deel te nemen, verkeerd waren en dat hij de ideologie van het Mehdi-leger niet deelde.

2.9.2. Samen met de verwerende partij moet echter worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij inderdaad later begon op te treden als informant bij de overheid en zo zijn eerdere medestanders verklikte, maar niet omdat hij in de eerste plaats vond dat zij omwille van hun daden uit het verleden strafrechtelijk dienden te worden vervolgd, doch omdat het verschaffen van deze informatie zijn kansen op een lucratieve job bij de overheid vergrootte. Dit werd reeds gesteld in de bestreden beslissing en verzoeker stelt daar geen enkel concreet argument tegenover, zodat dit motief onverminderd overeind blijft.

2.10.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in strijd is met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en citeert vervolgens uit het Cedoca-document "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" van 16 juli 2012 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat het actuele geweld doelgericht is en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Ook UNHCR, zo betoogt hij, wijst op het gevaar : "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Verzoeker is, in het licht van deze informatie, dan ook zeer verbaasd dat het CGVS van oordeel is dat hij omwille van zijn werkzaamheden voor de overheid geen aanspraak kan maken op enige bescherming van de Belgische Staat. Aldus heeft de verwerende partij op een manifest onzorgvuldige en onredelijke wijze geconcludeerd dat het feit dat verzoeker als informant voor de Iraakse overheid werkzaam was, niet volstaat om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zo stelt hij.

2.10.2. Verzoeker gaat uit van een onvolledige lezing van de thans bestreden beslissing. Die stelt immers vooreerst vast dat verzoeker wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, maar dat er redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet politiek misdrijf heeft begaan in zijn land van herkomst, op grond waarvan hij wordt uitgesloten, zowel van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze laatste uitsluiting is gestoeld op artikel 55/4, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat stelt dat

een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, zoals *in casu*. Immers, het weze herhaald dat op basis van verzoekers verklaringen en de bestaande informatie betreffende Jaysh el-Mehdi, dient te worden besloten dat de acties waaraan verzoeker bijdroeg en die gericht waren tegen passerende Amerikaanse legercolonnen beschouwd moeten worden als ernstige niet politieke misdrijven en dat hij er niet in is geslaagd zijn medeplichtigheid dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

2.10.3. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij besloten heeft om verzoeker uit te sluiten van de mogelijke toekenning van het vluchtelingenstatuut omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet politiek misdrijf heeft begaan en hij naar analogie en op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet evenzeer moet worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is verzoekers verwijzing naar informatie van CEDOCA *in casu* dan ook niet relevant.

2.11.1. Indien de Raad van oordeel zou zijn dat er ernstige redenen voorhanden zijn in het dossier van verzoeker om te veronderstellen dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan het plegen van desbetreffende ernstige niet politieke misdrijven, zo gaat verzoeker verder, wijst hij er op dat door de verwerende partij geen afweging werd gedaan met betrekking tot de proportionaliteit. Het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer is zeer hoog. Dit vloeit vooreerst voort uit het feit dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bovendien wordt door het CGVS vermeld dat het "niet aangewezen" is in de huidige omstandigheden om gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst. In geval van terugkeer zal verzoeker zeker het slachtoffer worden van zware mensenrechtenschendingen en inbreuken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft immers duidelijk te vrezen voor (arbitraire) arrestatie en er kan niet verwacht worden dat hem een eerlijk proces te wachten staat.

2.11.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, bij de beoordeling van de vraag naar de mogelijke uitsluiting van verzoeker rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de verschoningsgronden die hij heeft aangevoerd. In die optiek kan dus worden gesteld dat er wel degelijk een evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden. Voorts moet worden beklemtoond dat wanneer een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan onderscheiden vraag, of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet (*cf.* HvJ (Grote Kamer) nr. C-101/09, C-57/09, 9 november 2010). In het kader van de onderhavige procedure, en voor zover verzoeker wijst op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan dus slechts worden vastgesteld dat het voorwerp van het beroep geenszins betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, zodat deze schending niet dienstig kan worden opgeworpen. Bovendien heeft de verwerende partij met het oog op een mogelijke schending van deze bepaling bij een gedwongen terugkeer het wijselijk geacht te oordelen dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat verzoeker gedwongen zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en waar volgens zijn verklaring zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou verkeren.

2.12. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens moet verzoeker worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS